

«Я знов у сні ходив до себе в гості...»

Воронько Платон Микитович

* * *

Я знов у сні ходив до себе в гості
Стежиною, де б'ється осока
Коло млина, де у вербовій брості
Шумить кипінь на зрубі лотока.
Купався у ласкавім шумовинні,
Між палями шугав і завертав
У найстрашніші закутки дитинні,
В озерця із косицями отав.
Я бачив справжню зеленавість лугу,
Врочисто-чисту неба голубінь,
Найглибші в світі прірви і яруги,
Наиширшу гін пшеничних широчінь.
Ці кольори, ці простори й глибини
Лише в дитинстві бачити дано.
Уздрів я те, що в літньої людини
Роками й розумом затьмарене давно.

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/ya_znov_u_sni_khodyv_do_sebe_v_hosti